

- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2019-2018 informującej skarżącą, że w odniesieniu do niej została stwierdzona wierzytelność, zgodnie z decyzją sekretarza generalnego z dnia 17 grudnia 2019 r., *windykacja nienależnie wypłaconych kwot z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych – zastosowanie art. 68 PWSP i art. 98-101 rozporządzenia finansowego*;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem w związku z naruszeniem zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań przez art. 33 i 68 przepisów wykonawczych do statutu posła (zwanymi dalej „przepisami wykonawczymi”), przyjętych decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r., w szczególności ze względu na ich niejasność oraz brak precyzji. Skarżąca twierdzi, że brak precyzji zaskarżonych przepisów wymaga sądowej wykładni zgodności z prawem przepisów wykonawczych. Tymczasem, szczegóły dotyczące dowodu pracy asystentów parlamentarnych zostały wywiedzione z orzeczenia Montel dopiero w 2017 r., bowiem orzeczenie Gorostiaga z 2005 r. dotyczyło jedynie dowodu wypłaty wynagrodzenia przez osobę trzecią. W rezultacie, w zaskarżonych przepisach od 2008 r. cechowały się niepewnością oraz brakiem jasności. Skarżąca dodaje, że mimo ryzyka braku pewności prawa, Parlament Europejski nie uregulował w sposób precyzyjny i jasny postępowania dotyczącego kontroli asystentów parlamentarnych, nie sformalizował obowiązku gromadzenia i przechowywania dokumentacji po stronie posłów ani systemu dopuszczalnych, możliwych do zidentyfikowania i opatrzonych datą dowodów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz prawa do obrony. Skarżąca podnosi, że sekretarz generalny zrezygnował z przeprowadzenia jakichkolwiek przesłuchań i całego postępowania poprzedzającego wydanie nowej decyzji, nie zwrócił się do niej w wnioskiem o przedstawienie jakichkolwiek wyjaśnień oraz, że akta, które analizuje nie uwzględniają dodatkowych dokumentów przedłożonych przez nią na poparcie skargi w dniu 7 grudnia 2018 r. Ponadto skarżąca uważa, że nie przestrzegając procedury przewidzianej w art. 68 ust. 2 przepisów wykonawczych, sekretarz generalny pozbawił ją możliwości przedłożenia tych dodatkowych dokumentów i tym samym naraził ją na ryzyko odrzucenia tych dokumentów przez Sąd jako nieprzedłożonych do oceny przez sekretarza generalnego na początku postępowania mającego na celu odzyskanie wierzytelności.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2020 r. – Bezos Family Foundation / EUIPO – SNCF Mobilités (VROOM)

(Sprawa T-56/20)

(2020/C 87/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bezos Family Foundation (Seattle, Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. Klett i M. Schaffner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: SNCF Mobilités, établissement public à caractère industriel et commercial (Saint-Denis, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „VROOM” – zgłoszenie nr 17 569 997

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 listopada 2019 r. w sprawie R 1288/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu nr B 3 051 050;
- zezwolenie na rejestrację unijnego znaku towarowego nr 17 569 997 „VROOM”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania związanymi zarówno z postępowaniem przed Sądem, jak i przed EUIPO (poniesionymi przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem Sprzeciwów), w tym kosztami poniesionymi w tych postępowaniach przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2020 r. – Group / EUIPO – Iliew (GROUP Company TOURISM & TRAVEL)

(Sprawa T-57/20)

(2020/C 87/35)

Język skargi: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Group EOOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci D. Dragiew, A. Andreew)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Kosta Iliew (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego „GROUP Company TOURISM & TRAVEL” w kolorach liliowym, szarym, czarnym, fioletowym, pomarańczowym, czerwonym, żółtym – zgłoszenie nr 10 640 449

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie R 2059/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Kosty Iliewa, na wypadek gdyby wstąpił do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.